

1.

Tranh hùng với Gà Trống

Xóm Hồ đông đảo gà, vịt, ngan, chim sẻ, bồ câu... Dưới hồ nước thì đủ loại cá, tôm... Trên bãi cỏ lại đầy cào cào, châu chấu, cóc, nhái, chuồn chuồn... Dân xóm Hồ không ai bảo ai nhưng đều nhất ý suy tôn một nhân vật làm thủ lĩnh của tất cả, ấy là “Vua Ngan”.

“Vua” thực ra là danh hiệu mà bọn ngan chiếp, vịt chiếp, gà chiếp nói với nhau chứ Vua Ngan chưa bao giờ tự nhận mình là vua cả, bởi tự nhận thế thì lỗ lắm.

Vua Ngan lập nhiều kì tích, giúp đỡ kẻ yếu, trấn áp bọn ngỗ ngược nên được cư dân suy tôn vậy thôi. Ví như, Vua Ngan từng có trận quyết chiến với anh Gà Trống cùng xóm để giải quyết một rắc rối lớn.

Chuyện là, từ trước đến giờ anh Gà Trống vẫn độc quyền gáy báo thức vào buổi sáng ở xóm Hồ.

Khi anh Trống oai vệ đứng trên chạc ba cành mít, vươn cao cổ và cất tiếng thật lớn thì cả xóm Hồ thức dậy. Tiếng gáy của anh Gà Trống oai lắm, vang lắm và anh rất đặc ý. Dĩ nhiên, dăm ba cư dân xóm Hồ khó ngủ lại mau đói như chị Vịt Bầu thì thức giấc từ trước lâu rồi, chị mong trời chóng sáng để xuống hồ bơi và kiếm mồi cho căng điều, chị đâu cần ai đánh thức. Nhưng dẫu thế nào thì tiếng gáy đồng dạng, oai phong rền vang của anh Gà Trống vẫn là hiệu lệnh chính thức của xóm Hồ. Sau tiếng báo thức uy lực, hùng dũng của anh Trống, ai chưa thức giấc thì bị coi là biếng nhác.

Vì biết tiếng gáy của mình có giá trị nên anh Gà Trống tự hào lắm. Anh là thủ lĩnh của bầy gà nhỏ, gà mái. Kể cả bọn vịt chiếp, ngan non cũng vịn anh Trống. Thế mà, sáng hôm ấy bỗng có một tiếng gáy khác cất lên trước tiếng gáy của Trống, mà giọng thì không đồng dạng và oai vệ bằng anh. Nó cụt lủn một mẫu như ai hát đứt hơi. Trống tức lắm!

Gà Trống lập tức nhận ra đối thủ của mình. Đó là một cậu Gà Choai mới được nhà chủ mua về. Dạo này cậu Gà Choai chịu khó tập luyện và bồi bổ nên vóc dáng thể thao cân đối. Bây giờ cậu ta lại tập gáy, cạnh tranh với anh Trống mới khiếp chứ. Trước đó, những hành động của cậu Gà Choai như cao giọng với mấy em gà chiếp hoặc tập thể lực bằng cách nhảy lên, nhảy xuống cành hồng xiêm hay đôi khi giành lấy phần đất bới giun, anh Trống đã không thèm chấp. Đó chỉ là một cậu đàn em, còn lâu mới cạnh tranh được với ta. Lại nữa, anh Trống muốn chứng tỏ mình là kẻ cao thượng, không để ý những điều vụn vặt. Nhưng bây giờ cậu Gà Choai tập gáy, lại còn dám gáy trước đàn anh và gáy lật cật, giật cục thế kia thì anh không kiên nhẫn được nữa rồi.

Anh Trống chạy ngay đến trước mặt cậu Gà Choai và quát hỏi:

- Mày vừa gáy đấy hử?

Gà Choai tuy nhỏ hơn anh Gà Trống nhưng tuổi trẻ có những hăng hái và kiêu hãnh riêng, nên cậu điềm tĩnh bảo:

- Vâng, em tập gáy anh Trống ạ.

Anh Trống trừng mắt:

- Nhưng sao mày dám gáy trước tao? Tiếng gáy của mày cụt lủn thế kia. Cả xóm lại tưởng tao xuống phong độ. Mày làm thế là làm mất danh dự của tao!

Cậu Gà Choai giật mình:

- Sao em lại làm mất danh dự của anh được. Tiếng của em một mẩu như thế ai chả biết. Tiếng của anh dày dặn rền căng, cả xóm Hồ đều ngưỡng mộ, không ai nhầm lẫn đâu anh ạ.

Gà Trống vẫn sùng sỏ:

- Không được. Mày đàn em như thế là hỗn. Ở xóm Hồ này chỉ tao được gáy báo thức thôi.

Cậu Gà Choai vẫn bảo vệ ý kiến của mình:

- Em nghĩ là gà thì em có quyền gáy chứ. Anh gáy theo kiểu của anh, em gáy theo kiểu của em. Nước sông không phạm nước giếng mà.

Anh Gà Trống lại càng cáu:

- Á à, ranh con lại thích nói chữ. Tao phải dạy cho mày một bài học mới được!

Cư dân xóm Hồ thấy ồn ào liền cuống quýt ra xem. Mấy chị gà mái, gà chiếp, ngan non, vịt choai... xô ra ồn ào nhưng không ai dám có ý kiến vì thấy anh Gà Trống rất hùng hổ, quyết liệt. Lâu nay, người ta vẫn nể và cũng sợ anh nữa.

Khi anh Gà Trống thủ thế, giậm chân bình bịch, bụi tung mặt đất thì lạ thay Gà Choai vẫn bình tĩnh. Vóc dáng Gà Choai nhỏ hơn anh Trống chút xíu nhưng cảm

giác mình bị bắt nạt và tuổi trẻ ngạo khí nên cậu không sợ. Cậu thủ thế, chuẩn bị đối đầu với những đòn vũ bão của bậc đàn anh.

Đúng lúc hai bên chuẩn bị lao vào nhau thì Vua Ngan tới.

Vua Ngan đi lạch bạch, tốc độ chậm, cần cổ nghển cao, tiếng khàn khàn từ cổ họng phát ra rất gây chú ý. Đám đông nghe thấy tiếng khàn khàn quen thuộc thì giãn ra. Vua Ngan bình thân tiến vào giữa đấu trường. Bình tĩnh và khoan thai, Vua Ngan đứng giữa anh Gà Trống và cậu Gà Choai, đồng dặc:

- Xóm Hồ này lâu nay vẫn bình yên, sao anh Gà Trống và cậu Gà Choai lại hăng tiết với nhau như thế?

Anh Trống đã chuẩn bị tung cước hiểm áp đảo đối phương, nhưng khi thấy Vua Ngan tiến vào, anh liền dừng lại. Anh Trống vốn không ưa gì Vua Ngan vì Vua Ngan được đám nhóc tì xóm Hồ ngưỡng mộ quá đáng. Đi đứng chậm chạp, giọng nói khàn khàn khó nghe, ngoại hình làm sao bì được anh Trống. Thế mà bao nhiêu kẻ hâm mộ, lại còn thì thầm tôn xưng là “Vua Ngan” nữa. Vua cái quái gì chứ! Nếu có ai xứng là vua ở xóm Hồ này thì chính là Trống ta đây, vừa đẹp mã, lại có ích như kèn báo hiệu cả vùng. Nhưng tay Ngan này thân hình chắc nịch, sức vóc tráng kiện, chưa bao giờ e ngại trong các cuộc giao tranh, bởi vậy anh Trống phải dè chừng.

Thế nên, Trống tạm bỏ Gà Choai và quay ra giải thích cho Vua Ngan đầu đuôi câu chuyện, rồi bảo rằng, anh nhất định phải dạy cho kẻ hỗn hào kia một bài học.

Vua Ngan lắng nghe, cái đầu hơi nghiêng về anh Gà Trống rồi lại nghiêng về cậu Gà Choai, rồi bảo:

- Anh Gà Trống có lí của anh và cậu Gà Choai cũng chưa chắc đã sai. Nhưng tôi nghĩ, là đàn anh thì nên nhường nhịn chút xíu. Lẽ nào anh Trống lại chấp nhậ đàn em yếu đuối hơn mình?

Anh Trống cãi:

- Cậu Choai này không yếu đuối đâu, anh Ngan ạ. Nếu tôi không dạy cho cậu ta một bài học, cậu ta sẽ không biết cách cư xử đúng mực. Tôi nhất quyết phải có quyền được gáy báo thức đầu tiên ở xóm Hồ.

Vua Ngan bảo:

- Như thế thì anh Trống bảo thủ và độc quyền quá. Nếu cậu Gà Choai không được gáy thì cậu ấy làm sao cải thiện được giọng của mình và đến một lúc nào đó, chính anh Trống cũng sẽ không gáy giòn giã được mãi thì ai làm việc đó thay anh đây...

Anh Trống vẫn cứng đầu:

- Tôi nhất định không chịu. Tôi biết anh Ngan đang bệnh vực, thiên vị cậu Gà Choai. Từ lâu, chính anh đã không coi tôi ra gì. Anh còn kiêu ngạo khi xung quanh

thì thậm gọi anh là “Vua Ngan” nữa. Vua Ngan gì nhà anh, lạch bà lạch bạch, giọng thì khàn đặc...

Vua Ngan vẫn bình tĩnh:

- Anh Trọng, sao anh lại nói với tôi những lời như thế, trước giờ tôi có làm gì sai với anh đâu. Tôi đã bao giờ tự vỗ ngực xưng mình này nọ đâu. Tôi không thiên vị ai cả.

Đám đông lại rộ lên, anh Trọng bỗng nghe thấy lời khích bác của vợ là chị Mái Mơ. Mái Mơ đến nói nhỏ vào tai chồng:

- Nhân vụ này sao anh không truất ngôi của tay Ngan chậm chạp ấy đi, em thấy bọn nhóc hâm mộ lão ta quá kia. Lão ta bằng anh sao được!

Anh Trọng nghe lời khích bác càng đỏ bừng mặt, mào rục lên, mắt long lanh. Anh lớn giọng:

- Thôi, không phải nhiều lời anh Ngan ạ. Lâu nay tôi phải chịu đựng anh đủ rồi. Giờ là dịp để tôi đòi lại công bằng. Chính tôi mới là vua của cái xóm Hồ này.

Lần này thì Vua Ngan ngạc nhiên, không ngờ tình thế hoá ra như vậy. Anh Trọng thủ thế chuẩn bị lao vào cuộc chiến tranh ngôi thứ.

Vốn tính trầm lặng, nhưng thấy anh Trọng quá đáng, giảng giải thế nào cũng không nghe, Vua Ngan bèn lùi lại... Đám đông râm ran tiếng khích bác, lời can ngăn trước cuộc thư hùng thật sự.

